

Lina Selander

När solen går ned är den alldeles röd, sen försvinner den
(stills från video, text från voice-over)

2008

När solen går ned är den alldeles röd, sen försvinner den.

Men i mitt hjärta går solen aldrig ner.

UN FILM
EN TRAIN
DE SE
FAIRE

Vad är ett ord?
Ett ord är det som inte sagts.
Och du?
Jag?
Båda sidor mot den andra.
Jag.
Nej, du som försöker tämja det du inte glömmer.
Mig själv, nu.
Du: ursäkter och avvisningar.
Och vi?
Vi är de andras ord.

En utfrätt sfär av vitt:
orden som lämnat bilden för en stund,
som kan återvända och inte vara främmande.
inte som ursäkter, inte som avvisningar.

Ord och bild, båda sidor mot den andra.
Och du och jag och historien om oss,
berättad av andra.

Bomber faller från ögonen.

Det är gemenskapen som är början, inte resultatet.

En blix.
Förälskelse.
Himlen.
Vit.
Röd.
Solen.

Förstå de allra enklaste sakerna på nytt.
Att se.
Att höra och lyssna.
Att tala.
Att läsa.

Jag vill vara blind.
Titta! Mao!

Jag ska berätta något.
Några unga kinesiska studenter demonstrerade i Moskva,
och så klart misshandlades de av den ryska polisen.
Nästa dag samlades de framför sin ambassad
för att protestera.
En massa reportrar från väst var där.
Folk från Life, France Soir och så.
Det var en student där,
hans ansikte var täckt av bandage.
Han började skrika.
Titta vad de har gjort med mig!
Titta vad de jävla revisionisterna har gjort!
Reportrarna rusade dit och började ta bilder,
medan han tog av sig bandaget.
De förväntade sig att se ett skadat, sönderskuret ansikte,
blodigt.
Han tog försiktigt av sig bandaget medan de tog bilder.
När det var helt borttaget såg de att hans ansikte inte alls var skadat.
Reportrarna började skrika.
Den här kinesen är en skojare!
Han är en bluff!
Vad är det fråga om?
Men de hade inte alls förstått.
De hade inte förstått att det var teater.

Han visade det de inte såg
och inte kunde se.

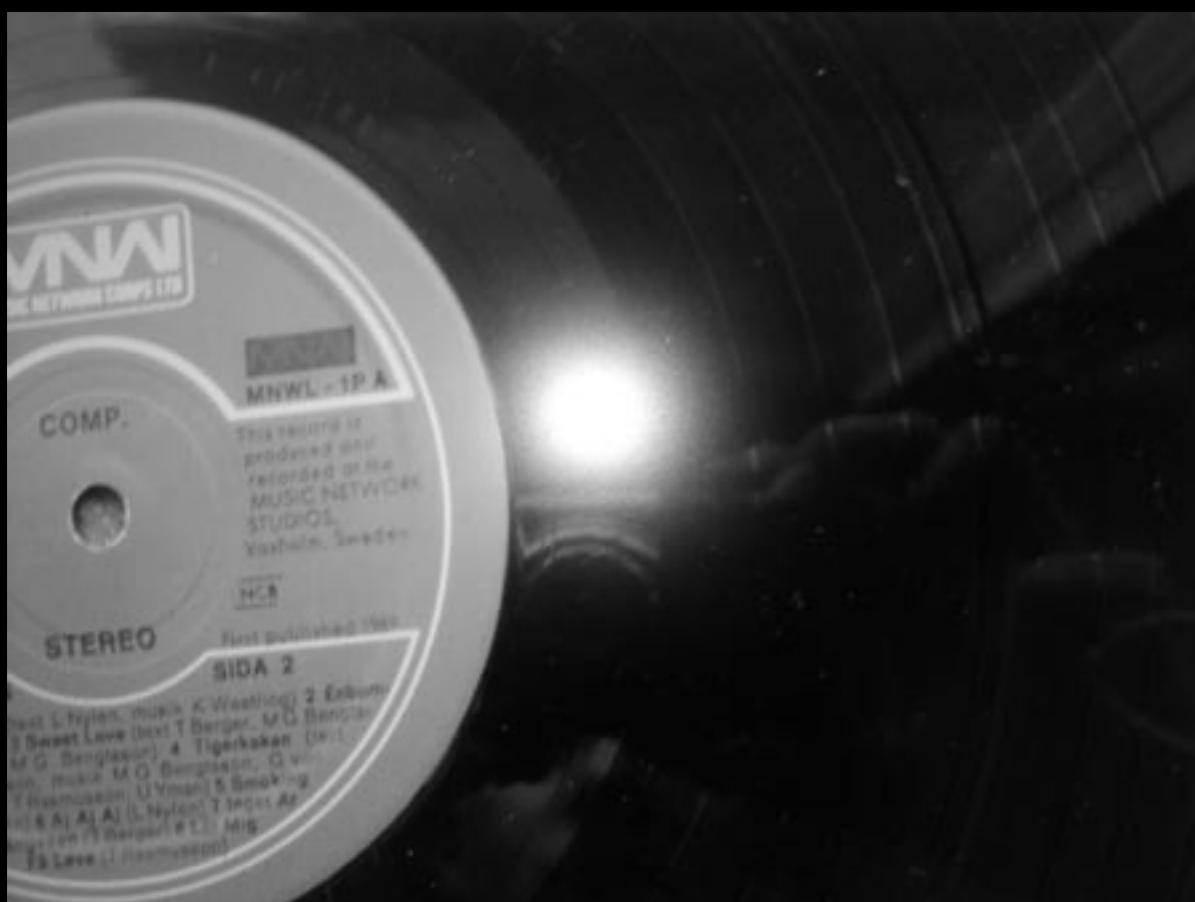
En reflektion över verkligheten.
Och en reflektion, en spegling, av deras egna förväntningar.

Det ena ersätts av det andra.

Att se är inte att förstå.
Kanske förstår man inte när man ser.
Och ser inte när man förstår

Jag vill vara blind.

Varför?

För att tala med varandra bättre; vi skulle lyssna mera noggrant.

Hur?

Vi skulle använda språket annorlunda, ord ändrar ju mening med tiden.

Och?

Och vi skulle verkligen tala med varandra, mening skulle ändra ord.

Ja...

Tala som om ord var ljud och materia.

Det.

Är.

Det.

Dom.

Är.

På flodstranden.

Grön och blå.

Ömhet.

Lite desperation.

Övermorgon.

Kanske.

Litteraturteori.

En film.

Moskva

Processerna.

Rödhake.

Rock

And roll.

Etcetera.

Etcetera?

Etcetera.

Du vet att jag älskar dig.

